

jene, det er en Bemærkning, der allerede er fremsat fra anden Side. Men det er jo dog naturligt, at en saadan Forøgelse maa komme, og den ligger utvivlsomt ogsaa i den Grundlovsparagraf, der siger, at Tallet af Kredse skal svare til omtrent 16,000 Indvaanere for hver. Smidlertid er jo de fleste af disse Emner saa udførlig drøftede i disse Dage, at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa. Jeg skal kun hævde det, at efter den bestaaende Retstilstand, saaledes som den er opfattet af levende og døde Vidner, af Folk, der have været med til at give den gamle og den ny Grundlov, saa er det ærede Medlems Forslag et Tilbagestrid; men det ærede Medlem kan dog ikke forlange, at Thinget skal give sig til at gjøre et Tilbagestrid. Jeg har imidlertid nærmest taget Ordet for at modbevise en Ting, som det ærede Medlem flere Gange er fremkommet med. Han har nemlig sagt, at det var Tscherning, der var Skyld i, at vi ikke fik nogen Mæglingbestemmelse om Finanslovsbevillinger, at det var Tscherning, der har sørget for, at der absolut maatte komme til at ligge Sten i Maskinen, han har endogsaa sagt, at han aldeles bestemt vidste, at det var Tscherning, der var Skyld i, at der ikke blev nogen Overenskomstbestemmelse i finansielle Sager. Men deri tager det ærede Medlem jo aldeles fejl. Jeg skal bevise det ærede Medlem det ved Fakta. Faktum er det, at Tscherning traadte ud af Rigsraadet i Begyndelsen af 1865 og slet ikke har nogen Del i, hvorledes den vedkommende finansielle Paragraf kom til at se ud. Baade fra nationalliberal og fra anden Side sagde man jo — dette er jo i disse Dage saa klart oplyst og godtgjort — at vi netop skulde have Sunigrundlovens Bevillingsparagraf, som den stod der. Som den stod der, skulde den overføres i den reviderede Grundlov af 28de Juli 1866, og Tscherning har ikke havt den mindste Indflydelse derpaa. Det var jo Grev Frijs og S. M. Hansen, som førte Forhandlingerne om Grundloven, og Tscherning var ikke Medlem af et eneste af de nedsatte Udvalg. Det ærede Medlem ryfter paa Hovedet, men det nytter ikke, thi det er jo Fakta, jeg anfører. Tscherning var ikke Medlem af det Fællesudvalg, som først nedsattes i Foraaret 1865, der fremkom med det Grundlovsforslag, der blev forkastet her i Thinget, og deri var allerede Sunigrundlovens Paragraf om Skattebevillingsretten indført, og da saa endelig Rigsraadet samledes i August 1866, efter at Folkethinget havde været opløst, og der saa nedsattes et Fællesudvalg, da var Tscherning heller ikke Medlem deraf, saa Tscherning har ikke havt

mindste Indflydelse i den af den ærede Taler paastaede Retning. Det er ikke rigtigt, at han skulde have været saa ondsvindet at sørge for, at en saadan Sten blev lagt ind i Forfatningen, saaledes at Forfatningen ikke kunde bruges. Det er netop for at værgе Tscherning imod dette, som jeg tror, ubeføiede Angreb, at jeg siger dette. Derimod er det rigtigt, at Mænd som Tscherning og Grundtvig have forudset og forudsagt, at der vilde komme store Vanstefuligheder til Stede, og det var netop derfor, at disse efter Forfatningens Vedtagelse i Thingene begge begave sig til Hans Majestæt Kongen for at gjøre deres for, at den ikke skulde faae kongelig Sanktion. — Efter disse Udtalelser er der ikke for mig Anledning til yderligere at forhandle den Sag, den har jo allerede, forekommer det mig, fundet sin Besvarelse i de foregaaende Dages Debat; thi er den Hovedbetragtning rigtig — og det er den — at den bestaaende Retstilstand er den, at Folkethinget har den overveienende Indflydelse paa de finansielle Bevillinger, saa er det ærede Medlems Forslag et Tilbagestrid, og en saadan Bei kan der vel ikke være Tale om at betrage nu. At Stillingen er, som den er bleven nu, ligger dog maaste i andre Forhold og andre Ting end i Forfatningen af 28de Juli 1866.

Bajer: Naar jeg skal tillade mig nogle kritiske Bemærkninger til dette Forslag, saa skal jeg strax sige, at jeg vil slutte med at opfordre det ærede Medlem til at tage sit Forslag tilbage. Jeg skal i min Kritik være saa venlig som muligt i Formen, om end noget streng i Sagen, og jeg skal begynde med at anerkjende, at det ærede Medlem for saa vidt har gjort sig fortjent, som han uden Tvivl ved at fremsette dette Forslag allerede i Oktober har ledet Regjeringen ind paa den Tanke at fremsette et Grundlovsforslag, thi ved at gjøre det har Regjeringen erkjendt, at den ikke kan bruge Grundloven, deraf følger jo ikke, at ikke andre Regjeringer og ogsaa Rigsdagen meget godt kan bruge Grundloven, men der ligger en Erkjendelse fra Regjeringens Side, som vi sætte Pris paa; om end vi end vidste det i Forveien af Kjendsgjerningerne, have vi derved faaet en mere ligefrem, bogstabelig Erkjendelse. Jeg hører ingenlunde til dem, som istemme, hvad der ofte er blevet sagt, at vi have en god og brugelig Grundlov. At den er brugelig, nærer jeg ikke Tvivl om, Gudheden vil jeg sætte et Spørgsmaalstegn ved. Jeg tror, at den kunde blive meget bedre, og der er Noget i dette Forslag, som maaste en Gang kunde bruges i For-